

ESTÒNIA

Un relat de: [celesti1462](#)

FINALISTA DEL CONCURS DE RELATS BREUS DE DIARI DE TERRASSA (MODALITAT CATALÀ)

ESTÒNIA

L'Estònia se sent independent. Ja ningú li xucla la sang i els diners. L'últim dia, amb el revòlver a les tremoloses mans i les llàgrimes amarant-la de por, resava perquè en Duisburg no s'adonés que l'arma estava descarregada. El noi retrocedí amb les mans obertes demanant calma, girà cua i fugí.

Són tan sols uns instants però repenjada a la columna dels porxos de la universitat no pot defugir un esglai. Tanca els ulls i mira de foragitar-ne el record. Amb el vestit nou i lleugerament perfumada espera amb delit que arribi el seu xicot. Encara no se sap avenir de la sort que està tenint. Des que va desempallegar-se del macarró d'en Duisburg va estalviar prou per a llogar un pis petit. Ara treballa a casa i escull els clients, pocs però fidels. Ha accedit a la universitat via majors de 25, psicologia i cursos de criminologia. També fa petits poemes. Darrerament tots són d'amor:

"Xocolata
Desfent-se'm
Llengua endins
Aleno el sabor
Dels teus ulls"

Potser un dia els publicarà.

Avui, però, fa festa. Només està pel Paris "el més bell dels mortals". Encara no li ha dit de què treballa però confia fer-ho aviat, deixar-ho, comprar un pis entre tots dos... Les sabates noves li fan mal i sent com li pelen els talons. Per fi. S'hi atansa amb el més gran dels somriures i l'abraça, plena de felicitat. "Paris, amor." Mentre es besen amb deler l'Estònia sent a les mans una humitat calenta i llefiscosa. Per damunt de l'espatlla del noi, veu en Duisburg. L'Estònia deixa caure en Paris. Va ser bona idea comprar un vestit amb butxaques. En treu el vell revòlver, tira enrere el martell, apalanca el gatell amb dos dits "no t'acostis"...

En Duisburg cau pesadament panxa enlaire. Ella s'agenolla al seu costat. La ferida és llarga i profunda. Duu encara la navalla clavada vora el cor. És mort, sens dubte, però se n'assegura retorçant el metall ben endins. "Estònia, estic bé. M'ha atacat, un accident. No és meva, la sang", diu en Paris.

L'Estònia no li diu que coneixia aquell home, amaga el revòlver encara per estrenar, quan travessen el pont el deixa caure dissimuladament. En silenci, el riu se l'empassa. Els joves s'agafen de les mans mentre el Big Ben toca les dotze...